

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI TÁM
ĐẾN KIM LĂNG, KẾ TÍN BÀN MƯU

Hàn Kế Tín nói :

- Hồi ơi ! Lúc các vị đến Kim Lăng thì kiếp nạn võ lâm đã thành, đại cuộc võ lâm đã hoàn toàn do người ta thống lãnh và chỉ huy rồi.

Tần Nhi hỏi :

- Tiểu tỳ chưa hiểu rõ những lời của công tử, mong rằng công tử giải thích thêm cho được chăng ?

- Trước một tháng khi bọn tại hạ đến bắt thầy trò Lý Hàn Thu thì ở Kim Lăng cũng phân phái thuộc hạ đến những môn phái lớn...

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Các môn phái trong thiên hạ có đến hàng mấy trăm, thủ hạ của Phương Tú được bao nhiêu người mà đủ để chia đi hành động khắp nơi ?

- Việc thu nhập các môn phái chỉ cần nhằm vào các môn phái lớn. Theo chỗ tại hạ biết thì số người đối phó với hai môn phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đang chiếm đến hơn nửa. Ngoài bọn người đến phái Thiếu Lâm và Võ Đang còn một nửa chia làm 16 đường đi các ngả, có điều tại hạ không biết rõ lắm.

Quân Trung Phụng nói :

- Hùng tâm tráng trí của các vị quả nhiên ghê gớm thật.

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Theo nhận xét của công tử thì kế hoạch này của Phương Tú có thể thành công được không ?

- Họ theo kế hoạch hành động không cần cấp bách cứ mưu đồ từ từ thì theo nhận xét của tại hạ có thể thành công được.

- Họ định đến bao giờ mới động thủ ?

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ nếu tại hạ đoán không lầm thì sau khi bắt được thầy trò Lý Hàn Thu mới bắt đầu cư xử.

- Nếu đúng như lời các hạ thì bây giờ bọn tiểu muội tới nơi liệu còn kịp không ?

Hàn kế Tín hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi kịp làm việc gì ?

- Bọn tiểu muội muốn cứu vãn một trường huyết kiếp cho võ lâm thiên hạ.

Hàn Kế Tín cười mát nói :

- Theo quan niệm của tại hạ thì không kịp mất rồi, dù cho các vị còn thời giờ rộng rãi cũng đành thúc thủ vô sách.

- Có bao giờ Hàn huynh nghĩ tới kế hoạch để đối phó với vụ này không ?

Hàn kế Tín dương mắt lên chăm chăm nhìn vào mặt Quân Trung Phụng thủng thẳng đáp :

- Cô nương hỏi câu này không khỏi khiến cho tại hạ lấy làm kỳ, dù trong bụng tại hạ đã có phương sách cũng chẳng thể trình bày với cô nương được.

- Nếu Hàn huynh hoài bão chính nghĩa trong lòng mà mắt thấy võ lâm thiên hạ sắp lâm vào trường kiếp cũng nhẫn tâm thông tay đứng nhìn được ư ?

Hàn Kế Tín hơi lộ vẻ ngạc nhiên gã chậm rãi hỏi :

- Chẳng lẽ cô nương muốn cho tại hạ vạch đường phản ứng vụ này ? Hả cô nương cũng biết rõ là tại hạ chẳng khi nào đối nghịch với phụ thân cùng bá phụ ?

- Nếu Hàn huynh có năng lực và ôm bầu máu nóng muốn cứu vãn đại kiếp võ lâm thì chẳng lẽ lại không theo gót các vị anh hùng tiền bối đã vì đại nghĩa mà phải trừ diệt thân tình...

Hàn Kế Tín sửng sốt hỏi :

- Cô nương bảo sao ? Đại nghĩa diệt thân ư ?

- Ý tiểu muội chính là thế đó, Hàn huynh thử nghĩ kỹ mà coi con người ta vốn vẹn sống ở đời có mấy chục năm, vậy gặp cơ hội có thể lưu danh muôn thuở sao không nắm lấy ?

Hàn Kế Tín vẻ mặt cực kỳ đau khổ, gã trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài nói :

- Cô nương chẳng nên hỏi tại hạ nhiều điều làm chi. Công việc trước mắt của các vị là dẫn tại hạ đến Phương gia đại viện để trao đổi lấy Lý Hàn Thu, mục đích của các vị là như vậy thì cứ theo đuổi nó. Tại hạ đã nói các vị thành công hay không là còn trông vào sự may rủi, tại hạ chỉ có thể hứa với các vị là dọc đường quyết không có ý trốn chạy.

- Tiểu muội cũng biết Hàn huynh nhất định giúp bọn tiểu muội về chuyện này rồi.

Quân Trung Phụng nhìn thẳng vào mặt Hàn công tử nói tiếp :

- Nhưng tiểu muội còn muốn đi xa hơn nữa. Giả tử mọi việc đều thuận lợi nghĩa là có thể đổi Hàn huynh với Lý Hàn Thu như vậy, liệu đã đủ vãn hồi trường huyết kiếp cho võ lâm thiên hạ chưa ?

Hàn Kế Tín nói :

- Cái này khó mà có thể nói quyết được. Có điều theo cảm giác của tại hạ thì e rằng sau khi cứu được Lý Hàn Thu cũng chưa đủ vãn hồi kiếp nạn.

- Nếu thế thì bọn tiểu muội lấy Lý Hàn Thu ra phỏng được ích gì ?

- Dù sao vụ này cũng có thể thành toàn mối tư tình cho các vị.

Quân Trung Phụng lạnh lùng nói :

- Hàn huynh muốn nói về mối tư tình gì ?

Hàn Kế Tín hỏi móc :

- Các vị bất cứ trường hợp nào dù phải dấn thân vào nơi gian lao nguy hiểm cũng tận tâm kiệt lực giải cứu Lý Hàn Thu. Chẳng lẽ đó đều là vì nỗi an nguy của võ lâm thiên hạ ?

Quân Trung Phụng tức giận đáp :

- Công tử đừng nói nhăng nói càn, tiểu muội cứu Lý Hàn Thu để tự tay mình giết gã để báo thù cho song thân, vụ này tiểu muội đã nói nhiều lần rồi.

Hàn Kế Tín cười lạt đáp :

- Muốn báo thù mà nhất định chính mình ra tay hạ sát mới được sao ?

- Song thân tiểu muội bị thảm tử mấy năm nay mà tấn thảm kịch lúc nào cũng hiện ra trước mắt. Nếu tiểu muội không chính mình hạ sát Lý Hàn Thu thì cam tâm thế nào được ?

- Tại hạ tưởng cô nương đã gặp nhiều cơ hội để chính cô nương ra tay hạ sát Lý Hàn Thu mà sao cô nương lại không chịu động thủ ?

- Lý Hàn Thu còn nhiều việc chưa thu xếp xong nên tiểu muội đã ước hẹn với gã một kỳ hẹn gọi là tử vong ước.

Hàn Kế Tín cười rồi hỏi :

- Nếu cô nương dùng tại hạ để đổi Lý Hàn Thu mà thành công thì cô nương phải đợi khi hết kỳ hạn mới động thủ giết gã hay là ra tay ngay ?

- Cái đó... tiểu muội cũng chưa quyết định phải chờ sau khi gặp gã mới tính toán được.

Đinh Bội đột nhiên nói xen vào :

- Tại hạ xin nói rõ trước, bất luận là ai muốn giết Lý Hàn Thu thì tại hạ cũng phải can thiệp chứ không thể toạ thị điềm nhiên.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Các hạ muốn cứu gã chăng ?

Đinh Bội đáp :

- Chính thế !

- Xem chừng giữa hai người chúng ta cần phải đem vụ này phân biệt rõ ràng mới xong.

Đinh Bội hỏi :

- Cô nương muốn phân biệt bằng cách nào ?

- Bây giờ trong Phương gia đại viện tất nhiên cuộc phòng vệ rất nghiêm mật, chúng ta phải hợp lực tận tâm đối phó chưa chắc đã thành công. Nếu ai lại theo ý kiến người nấy mà làm hoặc xảy chuyện xích mích thì tất phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.

Đinh Bội gật đầu đáp :

- Cô nương nói rất có lý.

- Vì thế giữa hai chúng ta hãy biết việc cứu Lý Hàn Thu là mục đích. Muốn thống nhất hành động cần phải có nhân vật đầu não để chỉ huy.

- Miễn sao cứu được Lý Hàn Thu là tại hạ vui lòng tôn cô nương lên làm thủ lãnh.

- Nếu các hạ đã suy cử tiện thiếp lên làm thủ lãnh thì nhất thiết mọi hành động của các hạ phải tuân theo mệnh lệnh của tiện thiếp.

Đinh Bội đáp :

- Được rồi, có điều sau khi cứu được Lý Hàn Thu thì xin cô nương giao gã cho tại hạ.

Quân Trung Phụng tủm tủm cười đáp :

- Biện pháp này không được công bằng.
- Một đằng cô nương định giết y mặt khác tại hạ muốn bảo toàn sinh mạng cho y. Cứu cánh của hai chúng ta trái ngược nhau tại hạ không biết làm thế nào cho công bằng.
- Dĩ nhiên chúng ta phải tìm ra giải pháp cho công bằng.
- Tại hạ nghĩ không ra được biện pháp nào xin cô nương cho chỉ thị.
- Khi chúng ta bắt tay vào việc cứu Lý Hàn Thu, tiện thiếp đã làm thủ lãnh dĩ nhiên mọi cử động của các hạ đều phải nghe mệnh lệnh của tiện thiếp. Như vậy không phải là tiện thiếp coi thường các hạ vì nếu chỉ trông cậy vào võ công để tiến vào Phương gia đại viện thì đừng hòng sống yên lành mà ra thoát. Việc này không thể hành động liều lĩnh ngoài chuyện đấu trí còn phải đấu phép nữa..

Đinh Bội ngơ ngác hỏi :

- Cô nương có tà pháp chăng ?
- Nếu tại hạ không có chút bản lãnh kỳ dị thì Hàn công tử khi chưa đeo hình cụ khi nào chịu lẽo đẽo đi theo mà không trốn chạy ?

Đinh Bội gật đầu đáp :

- Tại hạ hẳn công nhận là cô nương nói có lý, và nguyện ý tuân theo lệnh cô trong mọi hành động. Điều mà tại hạ muốn hỏi cô nương là sau khi cứu được Lý Hàn Thu thì làm thế nào ?
- Lý Hàn Thu sẽ ở vào trường hợp sở hữu chung của hai người chúng ta. Khi đó chúng ta lại tìm một nơi vắng vẻ để tỷ đấu cho phân thắng bại, người thắng dĩ nhiên là sở hữu chủ của Lý Hàn Thu.

Đinh Bội gật đầu nói :

- Phải rồi, biện pháp này thật là công bằng.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Các hạ đồng ý rồi chứ ?
- Theo tình hình lúc này thì dường như chỉ có biện pháp đó là dùng được.

Quân Trung Phụng đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn Kế Tín nói :

- Hàn huynh, ít ra trong lúc này chúng ta kết thành một đoàn. Nhưng việc cứu Lý Hàn Thu cũng phải nhờ Hàn huynh giúp đỡ, vậy chờ khi nào Lý Hàn Thu trở về với bọn tiện thiếp, tiểu muội sẽ kính dâng thuốc giải.

Hàn Kế Tín hỏi lại :

- Cô nương đã lừa gạt tại hạ một lần rồi thì lần này tại hạ tin cô nương thế nào được ?
- Lần này tiểu muội xin lập lời trọng thệ : " Nếu tiểu muội còn lừa gạt Hàn huynh nguyện cho đao kiếm phanh thây ".

- Lời thề của cô nương rất độc đủ tỏ cô nương rất quan tâm đến Lý Hàn Thu. Có điều tại hạ chỉ hứa chắc là không phá hoại kế hoạch của các cô, còn việc các vị có cứu được Lý Hàn Thu hay không phải trông vào vận khí may rủi.

- Hàn huynh, từ thuở nhỏ Hàn huynh đã được Phương Tú chăm lo coi sóc. Phương Tú mà thành bá nghiệp võ lâm thì Hàn huynh là người thừa kế duy nhất,

mạng sống của Hàn huynh trân quý phi thường. Tiểu muội chắc rằng đến mười mạng Lý Hàn Thu đem đánh đổi lấy một mình Hàn huynh mới vừa vậy việc trao đổi tưởng không gặp điều gì trở ngại.

- Dù Phương bá phụ có may mắn kiếm chế được các môn phái lớn, nhưng chưa chắc lão nhân gia đã được lên ngôi bá chủ..

Quân Trung Phụng đột nhiên nổi lên tròng cười khanh khách cắt đứt lời nói của Hàn công tử.

Đinh Bội nghe cô cười chẳng hiểu ra sao lão ngơ ngác nhìn cô rồi hỏi :

- Tại sao cô nương lại bật cười ?

Quân Trung Phụng nói :

- Tiện thiếp nói cho các hạ hay là việc giải cứu Lý Hàn Thu có thể thành công rồi.

Hàn Kế Tín tủm tủm cười đáp :

- Cô nương quả nhiên là người thông tuệ phi thường.

Đinh Bội hỏi :

- Sao cô nương lại dám chắc như vậy tại sao vẫn chưa sao hiểu được.

Quân Trung Phụng cười đáp :

- Nếu vậy các hạ suy cử tại hạ lên làm thủ lĩnh là đúng lắm.

Đinh Bội ngơ ngác hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì tới việc cứu Lý Hàn Thu ?

- Sự việc đã rõ lắm rồi dù Phương Tú có chế ngự được các môn phái lớn thì giữa bọn họ với nhau còn xảy ra vụ tranh đấu kịch liệt. Chẳng những chỉ tỷ đấu lực lượng mà còn là cuộc đấu trí rất gay go, xem chừng muốn lên ngôi bá chủ võ lâm còn nhiều trở ngại nên Phương Tú phải cần đến Hàn công tử giúp dùm lo mưu tính kế.

Đinh Bội ô lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế, quả nhiên các cô thiếu nữ lòng dạ rất tinh tế Quyên cô nương đã thông minh hơn tại hạ rất nhiều nay lại thấy Quân cô nương thật sáng suốt phi thường, tại hạ thật không bì kịp.

Hàn Kế Tín nói :

- Các vị đã bàn luận xong chưa ? Chúng ta đang trình thôi chứ ?

Quân Trung Phụng hỏi :

- Đi ngay đêm nay sao ?

- Hiện giờ thời khắc quý báu hơn cả vàng ngọc, chúng ta phải đi suốt ngày đêm mới được.

- Đã thế để tiểu muội thu xếp rồi thượng lộ ngay.

Mọi người hối hả sắp sửa hành trang để lại một ít tiền để trả khách điểm rồi đang đêm lục tục kéo đi.

Khách điểm tuy bị kinh động phải thức giấc nhưng họ thấy bọn này dữ như hung thần nên không dám nói gì.

Mấy người rời khỏi khách điểm đi liền một mạch chừng bốn mươi dặm trời mới sáng tỏ.

Hàn Kế Tín đột nhiên dừng bước hỏi :

- Các vị định cứ để thế này đến thẳng Kim Lăng hay sao ?

Đinh Bội lạnh lùng đáp :

- Quả nhiên Hàn công tử đã là một vị đại thiếu gia đã quen sung sướng nên mới đi được một quãng đã mệt nhoài rồi.

Quân Trung Phụng hiểu ngay là Hàn Kế Tín có việc quan trọng chứ không phải vì gã mệt nhọc mà hỏi vậy, cô liền thủng thẳng hỏi lại :

- Công tử có điều chi chỉ bảo ?

Hàn Kế Tín đưa cặp mắt lạnh lùng ngó Đinh Bội rồi đáp :

- Nếu cứ để thế này mà đi thì đừng nói chuyện đến Kim Lăng mà chỉ trưa nay đã bị bọn tai mắt Phương Tú phát giác ra rồi.

- Đã có Hàn huynh cùng đi theo thì dù bọn họ có phát giác ra cũng chẳng dám bạo động.

Hàn Kế Tín lắc đầu đáp :

- Bọn chúng không ra mặt nhưng cũng ngấm ngầm ngăn cản, và cho chim bồ câu báo tin. Chúng ta chưa tới Kim Lăng mà Phương gia đại viện đã phát giác thì họ tất giăng lưới sẵn để chờ tóm một mẻ.

Quân Trung Phụng cười mát nói :

- Theo ý kiến Hàn huynh thì chúng ta nên làm thế nào, xin Hàn huynh nói cho nghe.

Hàn Kế Tín trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Các vị nên cẩn thận một chút, theo ý tại hạ thì chúng ta nên kín đáo nghĩa là cần thay đổi hình dạng khi tới Kim Lăng. Hiện giờ trong Phương gia đại viện trong lúc khẩn trương chuẩn bị đại sự, chúng ta nên nhân lúc họ đang bối rối mà đến thì dù có sơ hở một chút thì họ cũng khó lòng khám phá ra được. Bây giờ nên mượn một cỗ xe mui để tại hạ, cô nương cùng Đinh huynh đây tướng mạo dị dạng ngồi ẩn trong xe đi là khỏi bị người ngoài chú ý.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Hàn huynh tính như vậy đã được chưa ?

Hàn Kế Tín cười lạt đáp :

- Tại hạ nói như vậy tưởng là nói rõ lắm rồi, còn nên làm thế nào thì tùy Quân cô nương giải quyết.

Quân Trung Phụng quay lại ngó Triệu Vượng, Đoàn Bình nói :

- Các người đi kiếm một cỗ xe mui, chỉ cần mượn một cỗ xe tầm thường để người ta khỏi chú ý.

Hai gã dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay, chỉ trong khoảnh khắc Triệu Vượng và Đoàn Bình đã mượn được một cỗ xe mui đưa về, cỗ xe này quả nhiên bình thường chẳng có chi khác lạ.

Quân Trung Phụng lại gọi Đoàn Bình tới ghé tai dặn nhỏ một câu, Đoàn Bình vâng lệnh đi ngay.

Hàn Kế Tín cất bước lên xe trước, bọn Quân Trung Phụng, Đinh Bội, Tân Nhi lục tục bước lên theo.

Triệu Vượng buông rèm xe xuống rồi vung roi ruổi xe, cỗ xe mui chạy nhanh về phía trước.

Hàn Kế Tín thủng thảng nói :

- Quân cô nương, các vị chỉ có bấy nhiêu người đi thôi ư ?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Phải chăng Hàn huynh nhận thấy lực lượng của bọn tiểu muội quá bạc nhược ?

- Chắc cô nương còn có người viện trợ.

- Mỗi người trong bọn ta đều lưu lại một chút lực lượng, nếu không phải là lúc khẩn trương tối hậu thì dừng dốc toàn lực ra.

Hàn Kế Tín tùm tùm cười hỏi :

- Quân cô nương, phải chăng bên trên còn có nhân vật cầm đầu ?

- Hàn huynh, phải chăng Hàn huynh cho rằng tiểu muội không đủ tư cách lãnh đạo Thất Độc môn ?

- Cô nương nói vậy thì ra bọn người kia đều là thủ hạ phải không.

- Đúng thế, chúng đều là thủ hạ của tiểu muội.

- Bọn họ cũng có tài sử dụng độc vật phải không ?

- Phải rồi, Hàn huynh chẳng lạ gì Thất Độc môn của tiểu muội ngoài việc sử dụng độc vật chẳng còn tài năng nào khác.

Hàn Kế Tín lại hỏi :

- Cái đó khó nói lắm, tại hạ xem chừng những bọn thuộc hạ của cô nương đều là những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ rồi mới được tuyển lựa thu thập vào môn phái. Chính mình họ đã có bản lãnh thủ thân từ trước, có đúng thế không ?

- Hàn huynh, chắc Hàn huynh trông vào hai gã tùy tùng bên mình tiểu muội mà đoán vậy.

Hàn Kế Tín cười khanh khách nói :

- Sao, tại hạ đoán trật rồi sao ?

- Đúng thế, chắc Hàn huynh hỏi vậy chắc muốn biết rõ tình hình của bọn tiểu muội.

Hàn Kế Tín cười mát đáp :

- Cô nương đã có ý đa nghi thì tại hạ không dám hỏi nữa.

Quân Trung Phụng cười nói :

- Tiểu muội ư ? Trái lại tiểu muội muốn được nói chuyện với Hàn huynh thật lâu để tiêu diệt thời gian tịch mịch trên quãng đường dài.

- Như vậy cô nương không ngại tại hạ hỏi nhiều quá ư ?

Quân Trung Phụng cười mát nói :

- Tiểu muội tin rằng dù mình không nói thì Hàn huynh cũng đã nhìn rõ. Hàn huynh bắt tất phải giả vờ ?

- Đã thế thì tại hạ không tiện hỏi nữa.

Gã đảo mắt nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương, tại hạ có mấy điều chưa rõ muốn thỉnh giáo cô nương được chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Công tử cứ kêu tiểu tỳ bằng Tần Nhi là được.

- Tình thế ngày nay không giống như trước nữa, Tần cô nương hiện đứng về phe đối nghịch ngang hàng với tại hạ. Hơn nữa tại hạ còn là tù binh ở dưới thêm dĩ nhiên tại hạ phải giữ lễ mới được.

Tần Nhi thở dài nói :

- Công tử dạy quá lời !

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước sao sau vậy tiểu tỳ vẫn kính phục công tử. Công tử hỏi điều gì tiểu tỳ mà hiểu biết là trả lời điều đó. Vậy công tử muốn hỏi gì xin cứ nói ra.

- Tại hạ muốn hỏi cô nương về chuyện Lý Hàn Thu, không hiểu gã có ma lực gì mà tiếp xúc được với nhiều thiếu nữ như vậy ? Tại sao cô nào cũng xiêu lòng với gã liễu thân cứu gã trong cơn hoạn nạn ?

- Công tử hỏi câu này tiểu tỳ khó mà trả lời được ? Riêng phần tiểu tỳ không thấy có cảm giác gì khác lạ. Vì lẽ Lý tướng công đã cùng tiểu tỳ trải qua nhiều cơn hoạn nạn nên lòng thương cảm nhau và giúp đỡ lẫn nhau là việc bổn phận.

- Hoạn nạn đẻ ra chân tình cái đó cũng có lý, nhưng riêng cô nương đã cùng gã chia sẻ hoạn nạn tại hạ đã biết rồi. Còn các vị như Quyên cô nương và nhất là Quân cô nương thì tình hình lại khác hẳn, nhất định bên trong phải có biệt tình.

o0o